

Ilen

Menighetsblad

Nr. 1 • april 2019

Årgang 95



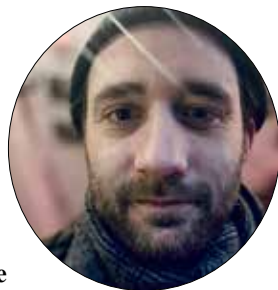
**«Å male er å famle i
ubevisste landskap»**

Les portrettintervju med
Håkon Bleken, fra s. 7

**Hundremeterbane, boogie
og kaker i Ilakyrkja**

Bli med på øving med
det nye barnekoret, fra s. 22

Rosen gis til Øystein Aarlott Digre



«Skal man skape gode ting, må folk møtes», gløder Øystein Aarlott Digre når menighetsbladet tar kontakt. Han flyttet til Ila for 12 år siden, og hadde med seg et flyttelass med engasjement. Faren startet Norges første frivilligsentral og brukte å si til Øystein at «du skal yte etter evne og motta etter behov». Dette er noe han forsøker å leve etter, gjennom for eksempel «Free Fridge» – et kjøleskap utenfor huset hans som alle kan benytte seg av. De som har mat til overs fyller opp, og de som trenger mat kan forsyne seg. Konseptet har blitt veldig populært, og det kommer stadig leveranser fra skolen, barnehager og restauranter «Flere fikk julemiddagen sin fra kjøleskapet i fjor», opplyser Øystein.

Øystein beskriver Ila som en flott bydel med artige folk. «Det bør ta meg i alle fall en halvtime å gå de knapt hundre meterne fra huset i Skolegata til Bunnprisen, for jeg treffer jo så mange bra folk på veien», sier han entusiastisk. I tillegg til oppstart og administrering av «Free Fridge» har han vært med på å starte Ila frivilligsentral, Ila Brainnstasjon og Ila Blandamannskor.

Han er primus motor for Iladagan, og var også sterkt involvert i fjorårets Gatekunstfestival.

«Å møte folk i bydelen, sette dem i kontakt med hverandre og skape noe fint sammen er noe jeg har stor glede av», sier han.

I huset sitt har han et nærverksted for hele nabolaget. På Ila nærverksteds facebookside beskrives det som «en godt utstyrt høvelbenk med hand- og el-verktøy i et portrom i Skolegata 18 i Ila. Her kan alle som trenger en arbeidsbenk for å lage noe eller reparere noe komme, jobbe, få hjelp eller låne utstyr». «Bålet på Skansen» er enda en facebookside han administrerer. Rundt bålet avholdes konserter, foredrag, diktopplesninger og jamsessioner. Han har nylig bygd en benk utenfor huset sitt med plass til ti personer, også det som et treffsted for bydelens befolkning.

«Husk å informere om at både «Bålet» og «Benken» har arrangementer hver kveld under Iladagan da», avslutter Øystein.

Rosen kunne ikke ha vært mer fortjent!

Gjennom «menighetsbladets rose» ønsker vi å fremsnakke mennesker som gjør en særlig innsats for å fremme fellesskap og varme i bydelen vår.

Kjære iling

Påskan er rett rundt hjørnet. Påskan. Den viktigste høytiden i kirkeåret. Budskapet om Jesu død og oppstandelse. Budskapet om nytt liv. Vårens komme. En ny start. Et håp om noe nytt, noe bedre.

Fredag 22. mars så vi tusenvis av barn og unge over hele landet skulke skolen for å kjempe for en bedre fremtid. «La de små barna komme til meg og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem», sa Jesus. Guds rike, og den jorda vi lever på tilhører de unge. Vi må hjelpe dem, høre deres bønn og begynne å handle nå, før det er for sent! Dette er budskapet disse engasjerte unge menneskene forsøker å formidle til oss. Kanskje vi bør høre etter?

Påskan er for mange ferie med skiturer og late dager i solveggen med appelsin og en god bok. Vi i menighetsbladet kan verken tilby sol, skitur eller appelsin. Vi kan derimot tilby et portrett-intervju av en av landets største kunstnere, et innblikk i menighetens nye barnekor og reportasjer om forskjellige mennesker som handler på sin måte for å gjøre bydelen og verden rundt oss til et litt bedre sted. Så ta med menighetsbladet på påskeferie da vel!

God påske!

Med vennlig hilsen redaksjonen

REDAKSJONEN

ilaredaksjonen@gmail.com



Gunhild
Marie
Roald



Joachim
Fiskum



Øyvind
Johan
Eiksund



Gunnar
Gangsto

Håkon Bleken i sitt atelier i Dyrborgveien. Foto: Hege Landrø Johnsen

INNHold

Rosen gis til Øystein	2	Velkommen til kirke/offer og gaver	26
Kjære iling	3	Slekters gang	28
Ilaengelen	4	Små skritt for en grønnere hverdag	29
Soknepresten rockar Brainnstasjonen	6	Bispevisitas i Ilen og	
Med Bleken på kroken	7	Sverresborg menigheter	30
Et dugnadsprosjekt for byen vår	13	Hva skjer i menigheten fremover?	32
Botanikk	14	Kantorens side	34
Vi besøker misjonsprosjekter i Bangkok ...	16	Ilen kirkes venner	35
Stasjonskaffe og Siribok i sjøkanten	18	Ilen menighetskontor	38
Gled deg til Iladagan 2019	19	Velkommen til Ila frivilligsentral	39
Det er gøyast å synge!	22	Ut på tur	40

Tekst og foto: April Maja Almaas

Ilaengelen

«Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i nød og alltid nær. Derfor frykter vi ikke når jorden skaker, når fjellene vakler i havets dyp... Gud er midt i byen, den kan ikke vakle, Gud hjelper den når morgenen gryr.» Salmenes bok 46,2-3.6

Under Trondheim gatekunstfestival i august 2018 fikk vi vår egen engel i Ila. Har dere sett henne? Hun er en del av et kolossalt 500 kvadratmeter stort veggmaleri på GC Rieber Salt sitt høybygg i Nedre Ila. Det var den italienske gateartisten «Millo» (Francesco Camillo Giorgino) som malte stykket: en engel i en rød hettegenser som sitter på toppen av en skyskraper og sender papirfly ned til byen. Millo kalte stykket «What you don't see» (det du ikke ser), men bydelens innbyggere har tatt dette kunstverket til seg og gitt det navnet «Ilaengelen».



«What you don't see» av Millo.

Jeg ringte og snakket med Andrea Rakela, festivalsjef for Trondheim Gatekunstfestival. Hun sa det var fabelaktig å se hvordan en festival som opprinnelig startet i en gruppe innen det lokale miljøet ble tatt imot av byen. Festivalen har hatt besøk av gatekunstnere fra hele verden, blant annet «Millo» som er verdenskjent for sine stor-skala veggmalerier i svart-hvitt med enkelte fargeinnslag og som viser glade figurer og personer.

På Millos hjemmeside er det et kart som viser nøyaktig hvor i verden hans mange arbeider finnes. Verdens nordligste «Millo» finnes på en vegg i Bodø som han malte i 2016. Men det er et unikt aspekt ved Trondheims egen Millo, og det er temaet som er avbildet. I et videointervju for Trondheims Gatefestival deler Millo at han nesten aldri maler religiøse temaer, men at han ble inspirert til å gjøre det her i Ila. Millo sa at det er et bilde av en engel som sender beskjeder ned til menneskeheten. Han ønsket at dette verket skulle minne oss på å stoppe opp og bli oppmerksomme på verden rundt oss og legge merke til ting vi vanligvis ikke tar oss tid til å se. Når jeg ser engelen – som er et tradisjonelt sendebud fra Gud – blir det også en påminnelse om å se etter det Gud sier til oss.

Så hva er disse overnaturlige vesenene med vinger? Ordet «engel» kommer faktisk fra det greske ordet *aggelos*, som betyr sendebud. I Bibelen er engler nevnt 273 ganger, og de er sendt av Gud til menneskene for å utføre forskjellige oppgaver med veiledning og beskyttelse. Her er noen høydepunkt:

- Gud sender en engel for å redde Hagar og sønnen Ismael fra å tørste ihjel i ørkenen (1. Mos 16, 7-8)
- En engel beskytter Daniel i løvehulen (Daniel 6, 23)
- Engelen Gabriel viste seg for Maria med meldingen om at hun skulle føde Guds sønn (Luk 1, 26-38)
- En engel advarer Joseph så han kan flykte med Maria og babyen Jesus til Egypt da Herodes prøver å drepe dem (Matt 2, 13)
- En engel kommer til syne for de sorgfylte kvinnene ved graven Påskedag med det gledelige budskapet om at Jesus har stått opp fra de døde (Mark 16, 2-8)
- Gud sender en engel til Peter som svar på hans bønner og frir ham fra fengsel (Apg 12, 5-10)

I vår tids hektiske verden er det lett å bli fanget i hverdagens stress, kaos og ensomhet. Her i Ila med «Ilaengelen» er vi nå så heldige at vi har fått en permanent påminnelse om at Gud bryr seg om oss og at vi aldri er forlatt og alene. Gud fortsetter å snakke, og sender oss beskjeder om det vi trenger å høre.

Guds omsorg er også temaet i et dikt av Jan Richardson, som jeg har oversatt til norsk – fra diktsamlingen «Circle of Grace»:

Elsket er der vi begynner

Hvis du vil dra inn i villmarken ikke begynn uten en velsignelse.

Ikke dra uten å høre hvem du er: Elsket, navngitt av den ene som har vandret ned denne stien før deg.

Ikke dra uten å la ekkoet klinge i dine ører, og hvis du opplever det som vanskelig

å slippe det inn i ditt hjerte, ikke fortvil. Det er formålet med reisen.

Jeg kan ikke love deg at denne velsignelsen vil frigjøre deg, fra farer, fra redsel, fra sult, eller tørst, fra den brennende solen, eller nattens ankomst.

Men jeg kan fortelle deg at på denne stien vil du få hjelp.

Jeg kan fortelle deg

at på denne reisen vil du finne hvile.

Jeg kan fortelle deg at du vil oppleve den ukjente nåde som hjelper oss bare på en sti som dette, som flyr oss i møte med trøst, og styrke, som vandrer langsmed oss uten annen grunn enn å lene seg mot våre ører og med sin merkelige insistering hviske vårt navn:

Elsket, Elsket, Elsket

Tekst og foto: Gunhild Marie Roald

Soknepresten rockar Brainnstasjonen

Det er søndagskveld og stinn brakke på Brainnstasjonen. Bandet frame på scena speler høgt og snakkevolumet er oppunder taket. Ein gjeng har rusla frå salmekvelden i Ilakyrkjekjellaren og sprer seg rundt i lokalet. Korleis skal ein prat om temaet «farget, fremmed og feminist» klare å fange merksemda til alle desse folka som pratar og drikk øl og skrålar i takt med høglytt livemusikk? Med eitt tonar musikken ut og ei stemme roper: «E de en præst her?» «Ja!» høyrest det ein stad ifrå og sokneprest April Maja Almaas og Joachim Fiskum tar smilande plass på kvar sin barkrakk der framme:

«Kva førte deg til Noreg, April?», spør Joachim. «Kjærlighet, kjærlighet, kjærlighet», utbryter April til rungande applaus - og stemninga er satt. Joachim held fram: «Fremmed, farget og feminist, dette er viktige tema!» Han viser til ein artikkel April har skrive om nettopp dette i den 6. utgåva av «Nytt norsk kirkeblad» kor ho skildrar ein drosjetur på ei jobbreise i Estland. Taxisjåføren vart sitjande og stire på henne i spegelen. Til slutt fekk ho spørsmålet: «Kor kjem du frå?» «USA» her går Joachim og April inn i rollene: «Men kor kjem du eigentleg frå?» April svarer slik ho gjorde den gongen i taxien og speler det ut for oss: «Øh... USA!» «Men kor kjem foreldra dine frå?» April seier kontant, med ei oppgitt blick over brilleglasa: «USA». Publikum ser ut til å sjå det tragikomiske i situasjonen og humrar med. «Det taxisjåføren eigentleg

seier her er jo at eg ikkje har rett til å vere den eg er!»

«Kva kan vi som lokalsamfunn gjere for å unngå slike situasjonar?» spør Joachim. «Det er heilt ok å ha ulike synspunkt, men vi ser ein trend i retning av meir polarisering, og det er farleg! Dersom vi ikkje kan møte kvarandre og snakke saman veks framandfrykt, kjønnsdiskriminering, homofobi og hat.»

«Kanskje kan denne kvelden hjelpe oss til å stanse litt av dette?» konkluderer Joachim, og spør til slutt: «Kva kan kyrkja gjere med dette?»

«Kyrkja må formidle radikal kjærleik. At frå byrjinga skapte Gud menneska i sitt bilete, kvinne og mann skapte Gud. Uansett kjønn, legning, evner, etnisitet, eller kor i verda vi kjem frå er vi alle elska, skapt i Gud sitt bilete», seier April, før ho, heilt utan akkompagnement, vrenger sjela i ein gripande versjon av «Sometimes I feel like a motherless child». Ei salig ro brer seg blant publikum før applausen runger og Brainnstasjonen gjenfinner sin vante rytme med øldrikkning, prat og rocka livemusikk.



Tekst: Gunhild Marie Roald Foto: Hege Landrø Johnsen

Med Bleken på kroken

«En av etterkrigstidens fremste billedkunstnere», «En av de mest markante skikkelsene i norsk kunstliv», «En av våre aller fremste samtidskunstnere». Det mangler ikke superlativer når ulike medier beskriver maleren som alle vil ha en bit av om dagen, i hans nittiende år. Hvordan i all verden skal jeg, fra vårt lille menighetsblad, få Bleken på kroken?



Jeg mopper meg opp og går og banker på døra til den store villaen i Dyrborgveien for å prøve å få en avtale om intervju. Det er lys inne i huset men ingen åpner, og jeg blir stående og ane uråd i silregnet. Jeg skriver en kort beskjed på en lapp og stikker den inn i avislommen. Neste dag drister jeg meg ned igjen. Denne gangen åpnes døra, og der står Bleken, med hodet på skakke og en «hustelefon» under øret, og vinker meg inn. Jeg følger etter inn i stuen, han viser meg en stol. Når han omsider avslutter telefonsamtalen sier han: «Det var du med brevet! Når skal det være ferdig?» «Om ca tre uker» sier jeg. «Ok, hvor lang tid trenger du?» «Nei...ca halvannen time?» «En time holder», sier han bestemt.

To uker senere står jeg og fotograf Hege og ringer på den samme døren. En smilende Bleken åpner: «Kom inn!»

En sterk lukt av terpentint møter oss i den store stuen som også er kunstnerens atelier. «Du har nettopp malt?» «Ja, den englevingen der borte, en fallende engel med fotografiet av henrettelser av jøder i Sovjet under andre verdenskrig i bakgrunnen. Vil dere ha kaffe?» «Ja, takk!»

«Jeg har bare pulverkaffe da...eller vent, forresten...» Den høye, magre mannen går rolig ut på kjøkkenet. «Det er bare å se seg rundt» sier han på vei ut. De store vinduene i karnappet rommer byen i hele sin bredde, fra fjorden til festningen. På bordet ligger det bøker, papir, bilder,

mynter og adressebøker fulle av telefonnumre. En byste av ham selv står midt i det hele og ser utover med et alvorlig uttrykk. Til høyre for karnappet reiser taket seg som i en katedral, og her står bildene på rad og rekke innover, med tre klassiske Bleken-bilder i front. Avisutklipp og fotografier i collage danner bakteppe, mens former og farger trer frem. Bleken er tilbake med kaffen og vi setter oss ned.

Bøker om Bleken og en biskop i harnisk

«Er det greit for deg at jeg tar opp samtalen vår?»

«Ja, ja, ja. Det er en fordel å gjøre det på den måten. Hele boka som nylig kom ut ble tatt ut på lydbånd. Smart, det!»

Han sikter til «Lyset i støvsøylen – En samtale med Håkon Bleken» skrevet av litteraturkritiker Tom Egil Hverven og nylig utgitt i forbindelse med kunstnerens 90-års-jubileum. Bleken er vant til å sitte i samtaler med ulike mennesker og ikke minst til å bli fremstilt og portrettert. Hvor skal vi begynne?

«Du vet, det vi er litt opptatt av i menighetsbladet, det er jo liksom livet i Ila, kirka, tro, mening, liv og død...» prøver jeg.

«Ja, da får du gå på utstillingen min på lørdag, det er i alle fall nok sykdom og død der! Åpner lørdag kl. 13. Alle er velkomne», sier han kontant. «Vi kommer!» sier vi i kor. «Får vi ta bilder?» spør Hege.

«Ja, ja, ja». Bleken skjenker kaffe til oss fra en presskanne, i enkle, hvite kopper med tefat under. «Her er melk også» sier han og peker på den lille svarte kannen i stentøy midt på det runde brettet.

«Tusen takk, dette var nå skikkelig luksuskaffe det!»

«Ja, må jo det når menighetsbladet kommer på besøk», humrer han.

Etter å ha tatt en slurk av kaffen sier jeg: «Jeg var nettopp i Spjelkavik kirke.»

«Å, var du det?» sier han og peker på en bok som ligger i en av bunkene på bordet. Det er kunsthistoriker Gunnar Danbolts «Håkon Bleken, glassmalerier i Spjelkavik kirke» fra 2014. «Der er de alle sammen.» De 96 glassmaleriene ble montert i kirken i Ålesund i 2007, etter en fem år lang prosess. De omkranser kirkerommet oppunder det runde taket i den varme teglsteinskirken.

«De er fantastiske», sier jeg.

«Ja, det er fint i kirka der.»

«Du fikk i oppdrag å fremstille utvalgte historier fra bibelen, hvordan grep du det an?»

«Det første en kunstner tenker på er rommet, å få utsmykningen til å fungere i rommet. Like viktig er det at fortellingen er løst med kunstneriske virkemidler, i dette tilfellet med glass og lys. Og så begynner jeg å lage skisser da vet du, og når de var i full størrelse fikk glassmalerne det. Og de var jævlig flinke altså». Min sarte sjel med oppvekst i nettopp Spjelkavik kirke skvetter over kraftuttrykket.

«De hadde aldri gjort det før, men de var så ambisiøse!»

I bildene i Spjelkavik flettes det inn referanser til vår egen tid i bibelfortellingene, vi finner en jødegutt fra Warszawa-ghettoen og kan se både narkomane og prostituerte i de fargesterke glassmaleriene.

«Du legger ikke noe imellom, du vil ha med det dramatiske, det groteske, det vi kanskje ikke så lett vil forholde oss til med bibelhistorien?»

«Det må med det òg! Det er jo mye vold i det gamle testamentet, og det nye òg».

Fremstillingen av faren som løfter kniven over sønnen i «Abrahams offer» ble for sterkt for biskopen i Møre og Romsdal, som avviste bildet to ganger. Menighetsrådet svarte med at ett av de 96 glassene ville bli stående blankt dersom bildet ikke fikk være med. Da ga biskopen seg.

Kirken som manifestasjon av kristendommen

«Hva betyr kirken for deg?»

«Den betyr litt for meg, i alle fall domkirka!» «Har du noe forhold til Ilakirka?» prøver jeg. «Nja, ikke så mye, jeg har snakket litt med Møllerløkken (tidligere sogneprest i Ilen kirke, red. anm.), og så satt jeg i menighetsrådet en gang, sammen med Per Høyem (Blekens gallerist i Trondheim og eier av Galleri Ismene i Ila, red. anm.). «Det var morsomt, det», sier han rolig.

«Hvilken betydning tror du denne kirken har for oss her i vårt nærmiljø?»

«Jeg tror den har stor betydning, hvis du ikke hadde kirker i byen ville det føles ganske tomt. Kirken er jo en manifestasjon av kristendommen!»

«Det hadde vært tomt uten?»

«Ja, synes du ikke det?»

«Jo! Jeg bare prøver å tenke litt på det, hva hadde vi mistet om kirkene våre ble jevnet med jorden?»

«Ja, nettopp, det kan man tenke over, hva hadde man mistet da...kristendommen er jo en viktig religion da, etter vår mening den viktigste». Bleken tar brillene fra nesen og legger en arm over stolryggen.

«Man kan jo sammenligne religioner og så kan man jo komme til at kristendommen kanskje er av de bedre. Men det der er jo ikke lov å si i våre dager vet du, for da blir man jo kalt rasist!»

Nåden gir trøst

«Hva er bra med kristendommen, synes du?»

«Kristendommen er den eneste religionen som har nåden, det er en vesentlig forskjell fra andre religioner. Nådesbegrepet. Du må sett dæ inn i tingan før du kommer vet du!» sier han fändenivolsk. Ansiktet sprekker opp i en høy latter, øyne og munn blir til smale streker som nesten forsvinner i smilet. Vi flirer med.

«Ja, men si litt mer om det da, nå når du først er i gang!»

«Nei det er ikke noe mer å si om det!»

«Jo men, hva er det med nåden da?»

«Nåden er...å bli tilgitt da, så enkelt er jo det!»



Det blir tyst. Bleken kremter flere ganger.

«Og hva betyr det for deg da, nåden eller tilgivelsen? Hvilken betydning har det, liksom, at en eller annen diffus kraft tilgir meg?»

«Ja, det kan du spørre om...synes du ikke det er ganske viktig da? Å bli tilgitt?» sier han med latter i halsen, og fortsetter: «Det betyr jo en slags trøst da, kan man si, vi vet jo ikke hva som er etter døden,

så egentlig er jo alt sammen bare teorier.» Ansiktet blir alvorlig igjen. De hvite hårtustene står ut fra hodet. Han fikler med en sveitserkniv, drar knivbladet ut og presser det inn igjen.

Vi må snakke om kunsten

«Eh....dette er kanskje et litt stort spørsmål, Håkon, kan jeg kalle deg det?»

«Ja, ja, ja.»

«Nå når du er 90 år, og liksom tenker på...Hva er de viktigste faktorene...» jeg famler.

«De viktigste faktorene?»

«... i hvordan du har blitt den du er i dag?»

«De viktigste faktorene i...det er jo malinga da selvfølgelig, at jeg er maler!»

«Ja, en viktig faktor i hvem du er, eller opplever deg som?»

«Spørsmålet ditt er jo vanvittig, hvem jeg er...»

«Ja, det er for stort!»

«Kem æ e?» Han ler en rå latter. «Kan du greie å fortelle om hvem du er, da? Nei, jeg tror vi slipper det temaet der, det er for stort, og dessuten for intimt.» Han vifter med kniven. Nå blir vi kjeppjaget, etter en halvtime, tenker jeg, og kaster på det mest amatørmessige vis ut:

«Ja, hva skal vi snakke om, da?»

Bleken humrer: «Ja, hvis det er om kunst, så kan vi snakke i timevis. Det er ikke noe vanskelig det.» Ja. Kunsten. Jeg samler meg og prøver:

«Når vi går på utstillingen på lørdag, hvordan ønsker du at vi skal møte bildene dine?»

«Nei, jeg har ikke noe konkret tanke om hva det gir folk. En kunstner arbeider for seg selv. Publikum er fullstendig likegyldig for en betydelig maler.»

«Du har alltid fulgt din...»

«Altså, for eksempel dekorasjonen i Spjellkavik, der måtte jeg jo tilpasse meg oppdragets karakter. Man møter bestilleren og må behandle den som en likeverdig part. Men å male, det gjør man utelukkende for egen del.»

«Men alle elsker jo Håkon Bleken!»

«Ja det vet ikke jeg noe om, men....»

«Jo, men du har fått masse anerkjennelse!»

«Ja, det er hyggelig. Det finnes jo flere kjempemalere, Peder Balke, Lars Hertervig. De malte i fullstendig glemsel, men de dukket frem etterhvert.»

«Er det en tilbakemelding du har fått noen gang som har gjort spesielt inntrykk på deg?»

«Hm, interessant spørsmål.»

Yes! Endelig! tenker jeg.

«Altså, det hender jo at folk ser ting jeg ikke har sett selv. Amatører, folk som ikke har peiling på kunst – eller skarpe, skodde kunstteoretikere. Det har til og med hendt at folk forteller hva jeg egentlig har ment med bildet, og at det går opp for meg etterpå. Det er et ubevisst landskap du går inn når du begynner å male, altså. For da fremkaller du tingene selv. Og derfor er det prosessen i seg selv som er viktig når man skaper et bilde.» Bleken stopper ikke nå: «Et bilde forandrer seg, det blir aldri slik du har tenkt det skal bli, det har ikke hendt og det hender heller ikke. Prosessen griper inn og forandrer det!»

«Et bilde forandrer seg, det blir aldri slik du har tenkt det skal bli»



Håkon Bleken forteller om prosessen med å male «Bendik og Årolilja»

Punktet hvor du kjenner deg igjen

Her kommer fotograf Hege inn med et betimelig spørsmål: «Det er jo mange forskjellige måter å bli inspirert på, noen sier at det bare kommer på en måte, hvordan er den prosessen for deg?»

«Ja det er jo et interessant spørsmål, for det finnes jo mange kunstnere som faktisk henviser til noe utenfor dem selv som plutselig slår ned. Arne Ekeland sa: «Jeg sitter her ved elvebredden og mottar informasjonen» - et klart eksempel på at han tror på krefter utenfor ham selv».

«Og du snakker om det ubevisste, ikke sant», fortsetter Hege.

«Ja, men om det kommer fra dem selv... det er klart det er en sammenheng mellom enkeltmennesket og tilværelsen», sier han, og legger til: «Det er jo sånne ting som gjør det interessant å male.»

«Hvor begynner du hen? Det bildet der

borte, for eksempel, hvor begynte du?» spør jeg.

«Ja, Bendik som danser med Årolilja, jeg begynte med å klistre opp avisutklipp på hele lerretet, helt tilfeldig, og så ser jeg på: kan dette bli noe? Er det noe som forestiller noe her?»

Bleken peker og forklarer:

«Jeg begynte til høyre, der dukket det opp en merkelig spøkelsesfigur, det minner om et hode, Bendik og Årolilja oppsto på grunn av formene, hans bein, det var tilfeldig at det var klistret opp slik at det til slutt ble en viss middelalderstemning i det, og det ble forsterket med lysene». Han oppsummerer:

«Det er hele tiden en dialog mellom meg og bildene. Du må finne et punkt hvor du kjenner deg igjen! Arne Nordheim sa noe om at i enhver skapende virksomhet er gjenkjennelsen det viktigste, og den betydeligste gjenkjennelsen er når du

kjenner igjen noe du ikke har opplevd, du kjenner at dette er mitt, dette er meg».

Det her blir et godt intervju

«Det er et viktig punkt altså. Det her blir et godt intervju!» utbryter han. «Du må få med det her nå, altså!» sier han strengt, og peker på opptakeren min på bordet.

«Ja, jeg lover! Det er kjempeinteressant! Du sier det er gjenkjennelse....»

«Ja, det er en mengde slike ubevisste øyeblikk som blir bevisste, jeg kjenner at dette er noe som har noe med meg å gjøre! Og her må man ha blandingen av tålmodighet og dristighet».

«Hva består dristigheten av?»

«Kill your darlings! Det du syns du har fått til jævlig godt, det er nettopp det som må bort for at du skal komme videre, når du har forelsket deg i en bestemt uttrykksmåte....når man bygger opp ting for å greie å lage en form av ting, er man også nødt til å bryte ned tingene. Nedbrytingen er ganske ubehagelig, noe man nødvendig gjør fordi man har kommet til noe man synes er fint.» «Men det er ikke der det skal være enda?» «Nei, du må famle deg frem til ting, altså du må famle før du kan kjenne igjen ting».

«Du må famle
før du kan
kjenne igjen ting»

En evig kallende formdrift

«Du ser så engasjert ut når du snakker om dette, så det er kanskje synd å spørre deg, men jeg undrer: Når energien daler, når du mister denne gjenkjennelsen, hva skjer da?»

«Da blir det kjedelig. Disse dødperiodene kan være lange». En kort stillhet, Bleken tenker litt, og fortsetter: «Men det er en nedlagt formdrift i enhver maler og kunstner, driften til å skape orden i kaos. Den bringer meg alltid tilbake, i hvert fall har den gjort det hittil. Og da kan en ikke klage når en er nitti!»

«Nei!» Jeg ser på klokken at den tilmålte timen nærmer seg slutten og spør:

«Skal vi begynne å gå inn for landing?»

«Ja, la oss det! Du har fått et rikt stoff nå, du må ikke kaste bort noe eller la en eller annen menighet si at ‘det der e’kke no!’» sier Bleken, og så er det Heges tur til å utfolde seg med kameraet. 90-åringen rusler sakte mot bildene sine og stiller seg opp. Han «smalltalker» med oss om isglatte veier, nybygg på Sverresborg, fortetting av byen og ikke minst, storhallen på Øya. Den ser enorm ut der den ligger i front i bybildet sett fra Blekens karnapp.

I gangen henger skjorter og dressjakker på rad og rekke, og en dresspose henger over en utskåret trefront: «Her har du dressen klar til utstillingen på lørdag?» spør jeg kjekt, og han ler høyt. Men så får han øye på min lilla kåpe og sier: «Det der var en veldig fin farge, en spesiell farge, kan du gå litt lenger bak, inn i lyset, så jeg får se?» Det må være formdriften som igjen kaller på fagmannen, maleren, den store, store kunstneren.

Et dugnadsprosjekt for bydelen vår!

Ilen Menighetsblad er et dugnadsprosjekt for bydelen vår, ofte kalt «limet i bydelen». Vi vil løfte frem det som sprer glede i hverdagen og gir oss håp for fremtiden. Målet er å inspirere deg som leser bladet til å finne gode møtesteder, aktiviteter og relasjoner, slik at vi sammen kan skape levende og gode nærmiljø i bydelen vår.

En måte å være med på denne dugnaden på er gjennom frivillige gaver til bladet og gjennom å benytte deg av tilbudene som annonsørene våre bringer til torgs.



Vi har egen bankkonto og nå også eget Vipps-nummer.

Penger du sender til følgende konto eller Vipps går direkte inn som gave til Ilen Menighetsblad:

Beløpet du har lyst til å gi, kan du sende inn til
Ilen menighetsblad
Kontonummer: 1503 83 27213
Vipps: #557919

Hjertelig takk for din gave!

Vennlig hilsen redaksjonen



Tekst:
Trond Arnesen
(ILU, NTNU)

*Om nøkkerose, vannlilje,
Nymphaea alba*

Vogt dig, barn, for tjernets strømme . . .

Fra 50-tallet til slutten av 80-tallet hadde min familie ei hytte på Klefstadhaugen, oppe i skogen mellom Flakk og Rye. Jeg minnes med glede fisketurene til Damvatnet og Kongsåsvatnet i sommerkveldene. Og ikke minst: synet av nøkkerosene som lyste på det stille vatnet og som lukka seg mot natta. Vi forsøkte ofte å få tak i en blomst for å ta med heim til mor. Ikke helt ufarlig.

Kvit nøkkerose trives i stillestående vatn i det meste av landet, i nord især langs kysten. Flere arter i slekta har vært omtalt som «lotus». Det gjelder for eksempel den blå *Nymphaea caerulea* som er utbredt i deler av Afrika og Asia. Ekte lotus regnes i dag til ei anna gruppe. Blå lotus antas for øvrig å være planten som lotofagene (lotuseterne) i Homers «Odysseen» spiste. Lotusfruktene var så behagelige at når Odyssevs menn fikk smake dem, glemte de heimferd og familie og henga seg til

nyttelsen. Nøkkeroseplanter er giftige. Giftstoffene er psykoaktive alkaloider som riktig dosert kan ha beroligende virkning. «Hvit Vannlilje kokt i Øl og drukket, tar bort ukyskheter og ondt begjær» sier Arvidh Månson i «Den herlige Urteboken fra 1628». Den vakre, kvite planten huser altså sterke krefter, den kan dempe seksualdriftene og skal derfor ha blitt brukt i klostrene. Det ble også sagt at barn som forsøkte å plukke den kunne bli dratt ned i djupet av nøkken. Kanskje ingen dum myte, brukt av engstelige foreldre.

Diktet «Med en vandlilje» av Henrik Ibsen fins i en tidligere versjon der første verslinje lød slik: «Se, Marie, hvad jeg bringer; ...» Det er blitt hevda at denne Marie var Suzannah Ibsens ett år yngre søster og at Ibsen i senere versjoner strøk navnet av «privat-personlige grunner». Det er dulgte og farlige drømmer som skjuler seg under de vakre vannliljene, enten de befinner seg

Botanikk

over «tjernets strømme» eller på barmen til den «bedste». Dreier teksten seg om en manns interesse for våknende kvinnelighet? Er han nøkken? Eller dreier det seg om en slags faderlig fascinasjon for ei nær svigerinne?

På et eller annet nivå må i alle fall Ibsen ha følt seg tiltrukket av «Marie» eller sin «bedste». Det er vanskelig å si om Ibsen kjente til plantens effekt på kjønslivet, men hvis vi her snakker om et tvilsomt begjær, er det fristende å inkludere denne

Med en vandlilje

Se, min bedste, hvad jeg bringer;
blomsten med de hvide vinger.
På de stille strømme båren
svam den drømmetung i våren.

Vil du den til hjemmet fæste,
fæst den på dit bryst, min bedste;
bag dens blade da sig dølge
vil en dyb og stille bølge.

Vogt dig, barn, for tjernets strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Nøkken lader som han sover; –
liljer leger ovenover.

Barn, din barm er tjernets strømme.
Farligt, farligt der at drømme; –
liljer leger ovenover; –
nøkken lader som han sover.

muligheten i tolkinga. Riktignok lurer nøkken/eros under overflata, men de lekende liljer kan kanskje dempe det som truer?

Nåvel, mer sannsynlig er det vel at vannliljene, nøkkerosene, bare er et vakkert skjul for undertrykte drifter og dramatiske kjensler. Ibsen vil ha den til å blomstre om våren, det gir i alle fall et høvelig rim, men vanligvis åpnes de første blomstene ved midtsommer. Nå er det bare å glede seg til lysende nøkkeroser i sommerens stille tjern. Og mens vannliljene lukker sine blomster mot natta der ute på tjernet, kan vi fundere på hvilke hemmeligheter som skjuler seg under overflata og i våre hjerter.

(Bearbeidd versjon av en tekst publisert i Orebladet nr 1-2016)



Nymphaea alba

Tekst og foto: På vegne av misjonsutvalget i Ilen menighet, Sissel Statle

Vi besøker misjonsprosjekter i Bangkok

**Studietur i Thailand i regi av Det norske misjonsselskap (NMS)
og Ilen menighet 15. – 24. feb. 2019**

Lørdag 16. februar grytidlig lokal tid lander Thai Airways' Boeing 777 i Bangkok. I land stiger reiseleder Marianne Bratland Largado med sine 18 søvnige nordmenn. Elleve timer i lufta fra Nord-Europa til Sørøst-Asia er tilbakelagt. Vi er i Thailand, Smilets land. I løpet av åtte dager skal vi oppleve Bangkok og provinsen Nan i nord og få et innblikk i hvordan misjonen drives på begge steder.

Kort opphold foran minibanken og alle er utstyrt med bath. Så møter vi vår lokale engelsktalende guide, som fører oss til bussen. Bagasjen er på plass, og vi er på vei mot hotell Rompo Mansion. Underveis fotograferer vi elegante skyskrapere og slumkvarter. Det er Bangkok i et nøtteskall.

Da vi hadde installert oss på rommene,

dusjet og byttet til lettere tøy, dro vi på sightseeing til kongenes øy Rattanakosin. Her fikk vi oppleve buddhismens innflytelse på Thailands arkitektur gjennom mer enn 2 000 år. Varmen, folkemengden, praktfulle slott, pagoder og templer med gullbroderte fasader smykket med juveler og edelstener, tok nesten pusten fra meg.

Om kvelden var det middag i Baiyoke Sky Hotel som har 88 etasjer, roterende tak og panoramautsikt.

Søndag spaserte vi til Immanuel lutherske kirke, et steinkast fra slummen i Klong Toey. Menigheten var ung. Blant de voksne var det mest kvinner. Gudstjenesten var på thai og engelsk, så vi kunne henge med. Liturgien var kjent og sangtekstene kom på lyslerret, så vi kunne synge med. Liturgen var misjonær fra den lutherske



kirken i Singapore. Prekenen var ved en kvinnelig prest. Ungdom som hadde fått fiolinopplæring, spilte til salmene. Etter gudstjenesten var det lunsj. Vi fikk servert deilig thaisuppe og satt til bords mens thaiene satt i lotusstilling på gulvet og spiste.

Mandag besøkte vi barnehagen i Klong Toey. Vi gikk under den store motorveien, passerte små matbutikker, garasjer med slitne motorsyklar, skrøpelige ettroms bolighus, og så sto vi foran Lovsanghjemmet: Spenstige fargerike plakater av glade barn med thailandske flagg prydet veggene.

Vi var ventet og fikk varm mottakelse av de ansatte. Etter å ha tatt av oss skoene, ble vi vist rundt i hele barnehagen. Den var blitt rommelig takket være utvidelsen for noen år tilbake. To etasjer. Særlig imponerte det store oppholdsrommet med sandkasse og flotte lekeapparater i sterke farger. Den ene langsiden var et veggmaleri i plakatfarger. Det framstilte en eventyrlig havbunn med et yrende liv av gullfisker, brennmaneter, en havfrue, en smilende blekksprut, et par krabber, tang og tare og selvsagt en skattkiste. På den er skrevet: Gud velsigne Lovsanghjemmet.

Det var spennende å møte barna. Sprelske deilige livsglade unger likt kleddt i barnehagens irrgroenne flotte og praktiske leke-drakter. De lurte kanskje på hvem alle de fremmede var? Noen gransket oss, noen ignorerte oss mens andre ville kose, tydelig tillitsfulle. Da alle var samlet og de skulle opptre for oss med fellessang og lek, var de så absolutt med. De slapp

seg løs, fulle av energi. Etterpå var det fri lek i oppholdsrommet. Personalet var på plass og passet på. Det virket som om alle trivdes sammen. Det er p.t. 30 barn i Lovsanghjemmet, som er åpent på hverdager fra åtte til fire. Nå får barna komme hit i en alder av tre måneder og kan være her til skolestart. De får undervisning som forbereder dem til den lokale skolen. De får sunn mat og hvile, og masse tid til lek. Om ettermiddagen får skolebarna fritids-tilbud i bl.a. musikk, tegning og maling, speiderklubbvirksomhet og leksehjelp.

Det er sterkt å tenke på hvilke forhold de fleste barna lever under når de ikke er i Lovsanghjemmet. Vi var tankefulle da vi på tilbakeveien balanserte på den smale stien langs kanalen. Kanalen er nærmest en kloakk og de små bolighusene på hver side uttrykker den ytterste nød. Her bor barna.

Thailand har en befolkning på ca. 70 mill. Av disse er en knapp prosent kristne. I starten spredte kristendommen seg mest blant de fattige, etter hvert også blant de mer bemidlede. Men de fleste medlemmene i den lutherske kirke er fattige. Det betyr at de trenger pengehjelp fra bl.a. Norge. I dag får Den evangelisk-lutherske kirke i Thailand (ELCT) støtte fra Hong Kong, Japan, Finland, Norge, Australia, Madagaskar, Singapore og Taiwan.

Dette var et lite utsnitt fra vår studiereise i Thailand. Vi håper det engasjerer. I misjonsutvalget har vi stor tro på misjon og hjelpearbeidet i Thailand. Ingen barn fortjener å vokse opp i slum uten håp for framtiden.

Tekst: Gunhild Marie Roald Foto: Margrethe Hammer

Stasjonskaffe og Siribok i sjøkanten

«Er dette fremdeles verdens beste stasjon»? spør jeg over morgenkaffen og sikter til tiden da stasjonsbygningen på Skansen het «Verdens beste stasjon» og var fast øvingssted for «Rasmus og verdens beste band». Anne Kathrine Sæther utbryter smilende: «Om vi skulle ha toppet det navnet måtte det jo ha blitt «Universets beste stasjon», så vi gikk rett og slett for Skansen stasjon. Vi liker det!» Anne Kathrine gikk tilfeldigvis forbi den lille stasjonsbygningen i bunnen av den slake bakken ned fra krysset ved Ilakirka mot Sandgata og så at den sto tom. Da kom ideen om å bli vertskap for konserter og forestillinger, møter og selskap og fortsette å holde stasjonen åpen for Ilas befolkning. Med utsikt mot sjøen og togene tøffende forbi rett utenfor husveggen danner Skansen stasjon



en unik ramme for forestillinger av ulik art, og her har også Trondheim Barnefilmklubb visninger én gang i måneden. Lokalet leies ut til arrangementer av forskjellige slag og fremdeles bruker kunstnere bygningen til øving og produksjon. Neste forestilling ut er «Siriboka – en dialog mellom to kvinner og ei fele».

Jeg tropper opp til forestilling en kald og solrik lørdag ettermiddag, møtes av kaffe og kaker i «billettuka» og finner en plass blant publikum i den lille stasjonsbygningen i sjøkanten. En mann og to kvinner – en eldre og en yngre – stiller seg opp der fremme og klare toner triller ut fra Gaute Skroves fele. Skuespiller Ragnhild Vannebo deklamerer med syngende, murrende, klagende, dansende, ropende og jublende stemme dikt om barnelek, kumelking, ostekinning, turer i skogen, lyster, gleder, sorger, barsel og død. Stående bak en lesepult i mørkt tre, foran et maleri av Renata Wyss, leser hun fra Siriboka, skrevet av Ingrid Storholmen på bakgrunn av historien til Siri Olsdatter som levde på en husmannsplass i Storholmens hjembygd Verdal fra 1800 til 1870. Poeten selv kommer inn fra høyre innimellom med korte dikt om morskap, slektskap, likskap og ulikskap. En lett vibrasjon i husveggen glir over i tøffing og tuting på perongen utenfor, og bringer oss tilbake til Skansen, Ila, Trondheim. Jeg kommer gjerne tilbake til Skansen stasjon!

Gled deg til Iladagan 2019

11.–16. juni

Iladagan er en bydelsfestival hvor lokale aktører som Ilen Menighet, skoler, kunstnere, kafeer og andre bedrifter i Ila bidrar til stemning, samhold og gode minner. Rundt 50-70 frivillige gjør en enorm innsats på over 50 arrangementer overalt i bydelen.

I år planlegges det quizkveld, visekveld, filmkveld, folkekjøkken, kulturkveld med auksjon, revyinnslag og musikk, marked i Ilaparken med musikk, teater, barnas marked, fiksedag og isfabrikk, Ilavandring, foredrag og bakgårdskonserter. Det vil også bli arrangement på bydelens utesteder.

Iladagan har som formål å gi ilinger og alle andre besøkende en flott start på sommeren, holde frivilligheten varm og sørge for liv i bydelen!

Program og plakater blir tilgjengelig i hele bydelen i slutten av mai. Følg Iladagan på Facebook og etter hvert på www.iladagan.no

Hvis du vil være frivillig eller arrangere noe i bydelen i forbindelse med Iladagan, ta kontakt på epost: kontakt@iladagan.no

Vi gleder oss!

Hilsen styret for
Iladagan 2019



Marked i Ilaparken under Iladagan 2015. Foto: Finn Nilsen

Arrangement under Iladagan:

Klagestolen

Bydelens sokneprest, April Maja Almaas, tilbyr «Klagestolen» under Iladagan. Hun vil sitte ved siden av en ledig stol og en plakat med påskriften: «Klag til meg om kirken og tro, jeg vil lytte.» De som ønsker er velkomne til å sette seg i den ledige stolen, klage og bli lyttet til.

Nærmere informasjon om tid og sted kommer på www.iladagan.no og på Ilen menighets hjemmeside.



*Sokneprest April ved klagestolen.
Foto: Trine Ressem Skei*

Bli med på tur under Iladagan!

For tredje år på rad arrangerer diakoniutvalget i Ilen menighet en fottur under Iladagan. I år blir det fredag 14. juni. Vi tar buss nr. 10 som går fra Kongens gt. (K1) kl. 10.00 og passerer Ila 2 minutter senere. Bussen kjører opp Byåsveien og passerer Byåsen Butikk-senter etter ca. 7 minutter. Vi går av ved Fjellseter og starter med en andakt i Fjellseter kapell ved Ole Møllerløkken. Deretter går turen ned til Lavollen, hvor vi raster og får en kort framstilling av stedets historikk. Videre følger vi stien mot Baklidammen. Etter demningen lar vi flertallet avgjøre veivalget, men kommer uansett til Theisendammen og følger bekken ned mot Ila. Dette er en tur på stier og preparerte turveier. Turkart 1: 25000 over Bymarka.



Bydelskonsert

Ilen kirke torsdag 13. juni kl. 19.00

Gled deg til årets store konsert med musikere fra vår unike bydel!

Marianne Meløy leder kvelden.

Øvrige artister er blant annet:

Sjalg Raaen (Åges eminente gitarist) med band, Vokalkvartetten SMYR, Tor Einar «Dr» Bekken, Bjørn Fjeldvær med band, Øyvind Weiseth, (Topp 10 i Idol 2018), Handbjelleensemblet, Ila Blandamannskor og Trolle musikkorps



Foto: Eivind Stuevold

Billetter à kr 200 skaffer du deg raskt og effektivt via Tikkio:

<https://tikkio.com/tickets/9008-bydelskonsert>. Det selges også billetter ved inngangen.

Arr.: Iladagan 2019 ved Kulturutvalget i Ilen menighet

Iladagsutstillingen

Årets Iladagsutstillere er Jorid og Marius Amdam, mor og sønn. Vi gleder oss til denne spesielle utstillingen. Jorid er kanskje mest kjent som mangeårig illustratør i Adresseavisen, men hun har også jobbet med kunst i en årrekke. Hennes figurative bilder er vel verdt å ta en titt på. Spesielt vil vi fremheve motiv fra byen vår. Marius har allerede skapt seg et navn og fått mye god omtale for sin mer abstrakte kunst.

Åpning av utstillingen er onsdag 12. juni kl. 18.00, og den er åpen frem til kl. 20.00 denne dagen. Deretter er den åpen

hver dag fra kl. 16.00 til kl. 20.00.

Lørdag og søndag fra kl. 1200 til 1600.

Gratis inngang.

Arr.: Kulturutvalget/Ilen menighet



Foto: Edel Lundemo

Tekst og foto: Øyvind Johan Eiksund

«Det er gøyast å synge!»

Det er 15 minutt att til korøvinga startar. I benkane sit nokre tidleg møtte foreldre i roleg småprat, men det er i midtgangen det går føre seg. Små barneføter trommar i full fart over kyrkjegolvet – det er latter og roping. Berre det å vere inne i det store, flotte rommet inviterer til leik.



Ny rekord på 100-meteren.

Midtgangen blir til ei hundremeterbane, kyrkjebenkane er supre til å gøyme seg mellom og alterringen blir ei kort stund til stram line for balansekunstnarar, før ein vaksen kjem og grip inn. Til å vere ganske små så fyller koristane kyrkjerommet på imponerande vis.

«No startar det!» Kordirigent Marit står fremst i kyrkja og ropar. «Alle må kome hit!» Ungane legg inn ein siste spurt gjennom rommet. Dei veit kva som skal skje, og stiller seg i ein ring saman med Marit og pianist Andreas. «Så tar vi høyrefoten frem, så tar vi høyrefoten frem!» tonar det energisk gjennom lufta.

Korøvinga har starta, men framleis dukkar det opp nokon som skal vere med. Klokka

er 17.00 ein tysdag ettermiddag, og for familiar kan det vere litt hektisk med alt ein skal rekke mellom jobb og aktivitetar. «Det er jo veldig gøy å få vere saman med andre born i koret», seier April. Guten hennar står framme saman med dei andre borna og lever seg inn i dei artige oppvarmingsøvingane som Marit leier. «Koret gir også ei moglegheit for borna til å ta del i kyrkjelivet, det er jo veldig spennande å få vere ein del av det som skjer», held April fram. Dette er berre femte øvinga koret har, men snart skal koret ha sin første opptreden. Palmesøndag er dagen koret skal debutere i det offentlege rom, seier menighetspedagog Ingvild. Dessutan er kvar andre søndag i månaden familiegudsteneste, så det skortar ikkje på høve til å få synge for folk.

«Ååå, boogie, boogie, boogie!» Marit og borna vrikkar rundt på heile kroppen og syng av full hals. Det er lett å sjå at ungene kosar seg. Dei små kroppane hoppar og smiler, og hiv seg frampå med forslag til kva det neste verset i oppvarmingsongen skal handle om. Det er ein fin liten gjeng ikledd strømpebukser, kjolar, katte- og turngenserar, hårstrekk og panneband. Nokre rullar rundt på golvet, andre sit i spagat. Det er fint at det er lov å røre på seg iblant!



Koret varmar opp både stemma og kroppen.

Men så er det tid for å øve litt på ein ny song. Andreas set seg ved flygelet og spelar eit lite forspel. No er det andre verset på «Måne og sol» som skal lærast, og Marit les teksten og syng føre. Borna prøver så godt dei kan. Nokon tek det raskt, og nokon synest det er litt vanskeleg. Men til saman let det flott, ikkje minst takka vere det fine pianospellet. Det er godt å ha litt musikk å støtte seg til når songen er ny.

Så er det pausetid. Bak i kyrkja er det blitt stelt i stand eit lite bord med kaker, bollar og saft – samt litt kaffe til dei vaksne. Velfortent belønning etter flott innsats. Ungane spring alt dei kan nedover hundremeterbana og flokkar seg rundt bordet. Etter at små og store har forsynt seg leitar Ingvild fram ei lita skattekiste. Inne i kista finn ho mellom anna fram ei bok. «I dag skal vi høyre ei historie om ein mann som gjekk kjempelangt!» Borna blir stille og følgjer spent med på forteljinga om Moses og den lange vandrainga ut av Egypt. «Klarer du å finne streken som

går heilt opp dit?» spør Ingvild. Borna ser på kartet, følgjer med, og forsøker å få i seg bollen og safta så godt dei klarer. Litt saftsøl hører med.

Ved kakebordet står Johnny og Turid. Johnny er leiar for trusopplæringsutvalet der Turid er medlem, og det er dei som har stått for den gode pausematen på øvinga. «Tanken på å starte kor har eksistert lenge», seier Johnny, «men no var det plutsleg så mange ting som klaffa». Ei pengegåve til kyrkja, eit populært tilbod om julekor for born frå 1. til 4. klasse, samt ein dirigent som hadde høve og lyst til å ta på seg dette arbeidet, skapte til saman ei moglegheit som mått takast. Det er fleire som har jobba hardt i kulissane for å få alt på plass. «Eg vonar dette koret etter kvart kan bli eit fint bidrag til meinigheitslivet, og mange i meinigheita er veldig positive. Men unnskyld, no må eg hjelpe til med å rydde!» seier Johnny og går i gang.



Turid Berntzen (til venstre) har baka ei populær kake.

Pausen varer om lag i 20 minutt, og koret samlast framme i kyrkja att. No skal dei øve på ein ny song. Marit syng del for

del, og koret gjentek så godt som dei kan. For somme av borna har øvinga snart vart lenge nok. Dei første øvingane varte ein og ein halv time, men etter kvart landa ein på at ein time er passeleg, særleg for dei minste. I tillegg til å øve på å synge må ein også øve på å stå som eit kor. Koret stiller opp på det vesle trappetrinnet fremst i kyrkja og skal synge gjennom den siste songen dei har øvd på, men det å stå stille er ikkje så populært: «Dette er det kjedelegaste eg har gjort på denne jord!» ropar ein liten korist, men syng likevel av full hals og smiler med glimt i auga.

Det nærmar seg slutten av øvinga, og alle borna samlar seg inne i altarringen. Det er viktig å lande litt etter ei sprudlande øving. Dei tenner eit lys, sit saman og ber ei lita kveldsbøn, syng ei liten kveldssong før Ingvild les velsigninga. Det blir ei fin og roleg avrunding. Med seg på vegen ut får dei med seg skryt frå Marit: «Det siste verset de song synst eg var kjempebra! De var veldig flinke!»

Idet foreldra tenkjer på å pakke saman og kome seg heim ropar eit par jenter: «Gøyme og leite!» Etter nokre bedande blikk ned mot foreldra får dei lov, plutselig spring borna i full fart rundt i kyrkja. «1, 2, 3...».

Nede i midtgangen kjem eg i prat med Savannah og Sofie. Dei syng i koret begge to, og eg lurar på kva dei synst om øvinga i dag: «Vi song Måne og sol, Når det storm-

er... og den siste songen», seier Sofie og smiler. Savannah har også hatt det veldig fint, og har pynta seg med kjole i dag. Sjølv om dei har blitt ein ganske fast gjeng som møtest så er det god plass til fleire. Når eg spør om kvifor fleire born bør byrje så gir Savannah eit nyansert svar: «Det gøyaste er å synge – det kjedelegaste er å måtte stå stille!» Men etter graden av aktivitet å dømme så kan ikkje ungane ha hatt det særleg kjedeleg.



Savannah og Sofie.

Kvart over seks tuslar eg ut av kyrkja etter ei veldig fin stund saman med barnekoret i Ilen kyrkje. Ikkje berre har det vore ei lita sangstund fylt av lek og godt humør, det er også ein måte for borna å bli kjend med andre på. Det kan vere fint å ha ein annan arena enn skule og barnehage for å danne nye venskap. Det såg også ut som dei oppmøtte foreldra hadde ei fin stund – det er ekstra hyggeleg å bli servert litt kaffe og ein kakebit ein tysdag ettermiddag. Barnekoret i Ilen kyrkje har absolutt fått ein god start, og her er det god plass til nye medlemmar.

Dåp

Dåp. En god start på livet.

Når et barn blir båret til dåp blir vi minnet om at ingen kan bære seg selv. Gjennom dåpen blir vi en del av et fellesskap som strekker seg over hele verden - og gjennom alle tider. Det er en markering der barnet har alle sine viktigste støttespillere rundt seg, og der Gud lover å følge barnet alle dager.



DEN NORSKE KIRKE

Les mer om dåp på kirken.no

Velkommen til kirke

*Ikke ved Ilen kirke

Søndag, 14. april, Palmesøndag, Ilen Kirke, 11.00. Familiemesse v/Almaas og Yrke. Med Ilen menighets barnekor.

***Torsdag, 18. april, Skjærtorsdag,** Stavne Kapell, 18.00-20.00. Skjærtorsdagsgudstjeneste med fotvasking og middag v/Almaas.

Fredag, 19. april, Langfredag, Fjellseter kapell, 11.15. Gudstjeneste v/Anders Mikal Holen. Tekstleser: Ragnar Holen

Søndag, 21. april, 1. Påskedag, Ilen Kirke, 11.00. Høytidsgudstjeneste v/Almaas. Solo obo: Arnulf Johansen

***Mandag, 22. april, 2. Påskedag,** Fjellseter Kapell, 11.15. Gudstjeneste v/Almaas.

Søndag, 5. mai, 3. søndag i påsketiden, Ilen kirke kl. 11.00. Konfirmasjons-gudstjeneste v/Almaas og Yrke.

Søndag, 12. mai, 4. søndag i påsketiden, Ilen kirke, kl.11.00. Familiemesse v/Almaas og Yrke. Med Ilen menighets barnekor. Alle som fyller 5 år i 2019 er særlig invitert.

Søndag, 19. mai, 5. søndag i påsketiden, Ilen kirke, kl.11.00. Høymesse v/Kittelsaa.

***Torsdag, 30. mai, Kristi himmelfartsdag,** Fjellseter Kapell, kl. 11.15. Gudstjeneste v/Almaas.

Søndag, 2. juni, Søndag før pinse, Ilen kirke, kl. 11.00. Høymesse v/Almaas

Søndag, 9. juni, Pinsedag, Ilen kirke kl.11.00. Med utdeling av boka «Tre i et tre» til alle skolestartere.

***Søndag, 16. juni, Treenighetssøndag,** Ilabekken, kl. 11.00. Friluftsgudstjeneste under Iladagan v/Almaas og Yrke med Ilen menighets barnekor.

Søndag, 14. juli, 5. søndag i treenighetstiden, Ilen kirke, kl. 11.00. Famili-gudstjeneste v/Almaas.

Søndag, 21. juli, Aposteldagen/6. søndag i treenighetstiden, Ilen kirke, kl.11.00. Høymesse.

***Søndag, 28. juli 2019, Vandregudstjeneste til Olavsvake** Begynner ved Sverresborg kirkesenter, kl. 20.00, ankomst Ilen kirke ca. kl.21.00. Avslutter ved Nidarosdomen hvor Olavsvakegudstjenesten starter kl.23.00.

Søndag, 4. august, 8. søndag i treenighetstiden, Ilen Kirke, kl.11.00. Høymesse v/Almaas.

Søndag, 11. august, 9. søndag i treenighetstiden, Ilen kirke, kl. 11.00. Familiemesse v/Almaas og Yrke.

***Søndag 18. august, 10. søndag i treenighetstiden**, Damhaugen, kl. 11.00. Friluftsgudstjeneste v/Almaas. Vi feirer skaperverkets dag.

Søndag 1. september, 12. søndag i treenighetstiden, Ilen kirke kl.11.00. Diakonigudstjeneste v/Martha Garborg Bergslid.

Søndag 8. september, 13. søndag i treenighetstiden, Ilen kirke, kl.11.00. Familiemesse v/Almaas og Yrke. Vi feirer høsttakkefest.

Søndag 15. september, Vingårdssøndag, Ilen kirke, kl.11.00. Presentasjons-gudstjeneste v/Almaas.

I Fjellseter kapell er det gudstjeneste tilnærmet hver søndag.

Tidspunktet kl. 11.15 korresponderer med bussen til Skistua. Andaktene kunngjøres i Adresseavisens kulturdel på lørdager. Se også fjellseterkapellet.no

Offer/gaver

04.11.18	Menighetens arbeid	kr	2021,-
11.11.18	Menighetens arbeid	kr	108,-
18.11.18	Menighetens arbeid	kr	864,-
25.11.18	Sør-samisk menigh.	kr	1891,-
02.12.18	Menighetens arbeid	kr	1533,-
09.12.18	Menighetens arbeid	kr	2081,-
16.12.18	Menighetens arbeid	kr	2890,-
24.12.18	NMS/Thailand	kr	7382,-
25.12.18	Kirkens SOS Tr.lag	kr	589,-
26.12.18	Menighetens arbeid	kr	1060,-
06.01.19	Kirkens bymisjon	kr	982,-
13.01.19	Menighetens arbeid	kr	1781,-
03.02.19	Menighetens arbeid	kr	889,-
10.02.19	Stefanusalliansen	kr	1387,-
17.02.19	Menighetens arbeid	kr	3503,-

Slekters gang



Døde

Per Sture Haga
Tore Nordbo
Johan Sigvard Bye
Lars Erik Syversen
Malvin Johannes Solstad
Anne Marie Jensen
Bård Sagfjæra
Eldbjørg Vangen
Kari Helene Lappen
Jan Per Viken
Inger Johanne Theisen

Født:

1944
1950
1942
1949
1948
1926
1945
1925
1940
1936
1927



Vigde

02.02.19 Martine Rødland og Christian Steinsland
16.02.19 Christine Hjertaas og Rune Hoemsnes

Døpte

18.11.18 Victoria Clémentine Bossis-Iversen
06.01.19 Linnea Adelèn Lervik døpt i Havstein Kirke
13.01.19 Sverre Hakvåk Melby døpt i Havstein Kirke
10.02.19 Levi Sand-Hansen
Astrid Sørensen Høiland
Hedda Aaker Lindstad
03.03.19 Sebastian Conrad Håkansson døpt i Sverresborg kirkesenter

«Lær oss å telle
våre dager så vi kan få
visdom i hjertet.»

Salme 90,12

«Men størst
av alt er
kjærligheten»

1. Korr 13

«La de små
barn komme
til meg»

Markus 10,42

Tekst: Martha Garborg Bergslid Foto: Ove Taranger Nesbo

Små skritt for en grønnere hverdag

«Når vi begynner å handle, er håpet overalt. Så i stedet for å lete etter håp – let etter handling. Da vil håpet komme.» Disse ordene kommer fra den svenske skolejenta Greta Thunberg, som i høst startet skolestreik for klimaet, noe som har ført til at millioner av skoleungdommer over hele verden nå streiker for klimaet. Det er lett å miste motet og tenke at det er lite vi kan gjøre, men mange små skritt vil utgjøre en forskjell. Her har vi mye å lære av de unge. Undersøkelser viser at det er de unge som er mest villige til å gjøre noe med livsstilen for å påvirke verden i en positiv retning.



Martha Garborg Bergslid ble vigslet til diakon i Ilen og Sverresborg menigheter av biskop Herborg Finnset 17. februar

Gjennom små og store valg vi gjør i hverdagen, kan vi bidra til å legge om kursen. Noen eksempler på hva vi kan gjøre er å gi bort ting som fortsatt kan brukes, slå av lyset når vi forlater et rom, trekke ut kontakten på ladere, gå eller sykle, bruke offentlig transport, reise mindre med fly, kaste mindre mat, spise mer frukt og grønt og sørge for å håndtere avfall på en god måte. Vi kan merke oss lørdag 4. mai. Da er det den store plastyddedagen. Gjennom aksjonen «Hold Trondhjem rent» har ulike lag og foreninger tatt ansvar for å rydde strendene fra Lade til Byneset for plast. Det skal også ryddes langs Nidelven opp mot Tiller. Hva med å utvide området og gjøre denne dagen til en stor plast- og søppelplukkedag der vi tar ansvar for å rydde i området der vi bor?

Ilen menighet var en av de første menighetene i Nidaros bispedømme som ble Grønn menighet, allerede i 2008. Vi forpliktet oss til å ta klimautfordringene på alvor gjennom ord og handling. Konkret dreier dette seg blant annet om å gjennomføre energisparende tiltak, gjøre miljøvennlige innkjøp, arrangere Skaperverkets dag og bidra til engasjement for miljø og rettferdighet.

Vestlig tankegang har vært preget av at jorda er noe vi mennesker kan utnytte. Vi har stilt oss på utsiden og tatt herredømme over det skapte. Noe av denne tenkningen kan vi spore tilbake til den første skapelsesfortellingen i Bibelen. I 1. Mos 1.28 heter det «fyll jorden og legg den under dere.» Men allerede i 2. Mosebok finner vi en annen tankegang. I den andre skapelsesfortellingen heter det «Så tok Herren Gud mennesket og satte det i Edens hage til å dyrke og passe den.» Her har mennesket fått rollen som gartner. På samme måte som gartneren stiller hagen med omtanke for alt som vokser og gror, skal vi ta vare på jorda. Vi er en del av det skapte og kan ikke stille oss på utsiden. Skal kommende generasjoner fortsatt ha gode livsvilkår, må vi handle nå. Da vil håpet komme.

Tekst: Gunhild Marie Roald Foto: Aud Kristin Saltvik Aasen

Bispevisitas i Ilen og Sverresborg

Spirituals og slavehandel på agendaen i Ilakyrkja

«Då eg var barn, hang det ein plakat av Mahalia Jackson på jenterommet mitt», fortel Edel Lundemo når ho ønsker oss velkommen til «Spirituals og Slaveriet» 28. februar. «Men hadde det vore i dag ville eg ha hengt eit bilete av April ved sida av», held ho fram, «for ho har sunge seg rett inn i hjartet mitt!» Med dette gir ho podiet til sokneprest April Maja Almaas, som stiller seg opp framme i koret saman med perkusjonist Bjørnar Søreng og fyller heile kyrkja med si kraftfulle stemme. Brått blir vi vår noko som skjer i midtgangen, ei kvinne kjem farande med bølgende rørsler oppover kyrkja, barbeint og kledd i ein laus kjole. Det er liturgisk dansar Patricia Princess Søreng som går i dialog med teksten og musikken frå dei to oppe i koret med vekselvis mjuke og rykkande, lange og korte rørsler, ho kryp saman mot golvet og løfter hendene mot himmelen, før ho igjen beveger seg nedover kyrkjegolvet når musikken tonar ut.

Etter eit kort foredrag frå April om ulike typar spirituals - krydra med små songeks-empel, er det klart for panelsamtale. Fartein Horgar, John Kwadwo Osei-Tutu og Herborg Finnset tar plass i dei tre staselege stolane der framme. «Vi eig ikkje skam!» utbryter forfatter Fartein Horgar med høg røst uti samtalen, og viser til Noreg si rolle i slavehandelen. I våre trondheimske gater gjekk det prominente menn ikring og briska seg med at dei hadde tatt del i Vestindiafar-ten. Sjølv vår store byhelt Tordenskiold sigla

fram og attende til Vestindia i fire år, ifølge Horgar.

Dette synest å vere eit «gløymd» kapittel i historia vår. «Convenient forgetfulness» - høveleg forgløyming - heiter det i historie-faget, ifølge førsteamanuensis i historie ved NTNU, John Kwadwo Osei-Tutu. Han kjem sjølv opprinneleg frå Ghana, men har budd så lenge i Noreg at han seier «vi» når han snakkar om korleis også vi nordmenn fór fram under trekanthandelen. «Kva kan vi gjere i dag for å hindre slike grusomheiter?» spør biskop Herborg Finnset når samtalen mellom dei tre nærmar seg slutten. «Det handler om å ikkje dehumanisere andre menneske» seier Osei-Tutu. «Det er først når ein gløymer at det er menneske ein har med å gjere at slikt blir mogleg». Når vi til slutt i fellesskap syng «Oh freedom» løftest orda og tonane med ei ny kraft og ein ny etter-tenksamheit opp mot taket i den vakre kyrkja vår.



Fartein Horgar, John Kwadwo Osei-Tutu og Herborg Finnset i panelsamtale.

menigheter 25. februar–3. mars.

Kunstskatt avduket av biskopen i Kirkestua

Noen husker sikkert Gabriel Kiellands maleri «Emmausvandrerne» som tidligere var plassert i storsalen i Ilen menighetshus. Maleriet fra 1958 ble i 1962 gitt i gave til Ilen menighet av Anne Stensrud. Under rehabilitering av salen ble bildet plassert bak noen pappkasser i kjelleren. Da det ble hentet frem høsten 2018, trengte det en omfattende restaurering. Maleren Elling Reitan har nå nedlagt et stort arbeid med å bringe maleriet tilbake til fordums prakt!

Under morgengudstjenesten i Ilen kirke mandag 25. februar 2019 – i forbindelse med bispevisitasen i Sverresborg og Ilen menigheter - prekte sokneprest April Maja Almaas engasjert over «Emmausvandrerne» (Luk. 24, 13 – 35). Under den påfølgende kaffen i Kirkestua avduket biskop Herborg Finnset kunstverket, etterfulgt av Elling Reitans levende fortelling om den inngående prosessen med å bringe maleriet tilbake til sitt opprinnelige fargesterke og glansfulle uttrykk.

Gabriel Kielland var åpenbart opptatt av historien om de to sorgtunge mennenes møte med den oppstandne, levende Kristus. I hans alterbilde i Lademoen kirke fra 1905 ser vi at vandrerne sitter til bords med Jesus, mens de på vårt bilde fortsatt befinner seg på veien.

Gabriel Kielland bodde i Roald Amundsens vei 19, fra 1920-årene til sin død i 1960. Han er mest kjent for sine glassmalerier i Nidarosdomen, men har malt flere alter-



Gullaug Lereim Dybdahl, biskop Herborg Finnset og kunstner Elling Reitan foran Gabriel Kiellands bilde «Emmausvandrerne».

tavler, blant annet i Åsen kirke (1905) og Ørlandet kirke (1917).

I kirkestua kan vi også se en skisse til utsmykning av Ilen kirke, tegnet av Kielland. Komitéen valgte ut fra denne å få malt det foreslåtte blå draperiet i koret og på østveggen, som vi kan se spor av i kirken i dag. Vi er takknemlige for Gustav Kiellands bidrag til vår vakre kirke.

Hva skjer i menigheten fremover?

Sommerens friluftsgudstjenester

- **16. juni (Iladagan), Friluftsgudstjeneste ved Ilabekken, kl. 11.00.**
- **28. juli, Vandregudstjeneste til Olavsvake, fra Sverresborg kirkesenter kl. 20.00 (Ilen kirke ca. kl. 21.00).**
- **18. august, Friluftsgudstjeneste ved Damhaugen, kl. 11.00.**

Familiemesser hver 2. søndag i måneden fra høsten 2018

Fra høsten 2018 har familiegudstjenester eller familiemesser blitt fastsatt til kl. 11.00 hver 2. søndag i måneden. Nå kan småbarnsforeldre, besteforeldre, tanter, onkler, faddere og venner bare sette av hver 2. søndag i måneden i kalenderen og ta turen til Ilen kirke med barna disse søndagene. Målet med disse gudstjenestene er at mennesker i alle aldre kan ha glede av dem.

Menighetens hyggestund

Ilen menighetshus kl. 11.00-13.00

- 4. april: Fysisk aktivitet og aldring**
v/ fysioterapeut Lene Sanden Hoven
- 2. mai: Vårsang**
- 6. juni: Menighetens sommertur (se informasjon under)**



Datoer for høstens hyggestunder (mer info kommer i høstens utgave av menighetsbladet)

- 5. september: Alle 80-åringene i sognet er spesielt invitert til hyggestunden.**
- 3. oktober**
- 7. november**
- 5. desember**



Menighetens sommertur 6. juni

Turen går i år til Selbu der vi blant annet skal besøke Norsk Radiomuseum. Vi lover god mat og flere andre interessante stopp. Oppmøte ved Ilen menighetshus kl. 09.30. Pris kr. 400. Påmelding til Martha Garborg Bergslid, tlf. 482 93 728.

Babysang i Ilen kirke

Hver onsdag kl. 12.00 til og med 12. juni (ikke på helligdager og i påskeferien).

Facebook: Babysang i Ilen kirke

Oppstart etter sommeren onsdag

4. september.

Barna følger spent med når Ingvild menighetspedagog blåser bobler på Babysang.

Foto: Marte Steinholt



Ilen menighets barnekor

Barnekoret i Ilen kirke er tilpasset barn mellom 5 og 10 år og har åpne øvelser på tirsdager kl 17.00–18.00 i Ilen kirke:

30. april

7. mai

Hvis dere er interessert eller har spørsmål, ta kontakt med menighetspedagog Ingvild Yrke på epost: iy229@kirken.no

Åpent hus for ungdom natt til 1. mai.

30. april fra kl. 19.00 holder Sverresborg Kirkesenter åpent for ungdom fra 8. klasse. Det blir gratis-kafé, underholdning, gratis-lotteri, playstation, quiz, disco, karaoke, konkurranser og brettspill. Velkommen!



*Ungdommer i aksjon på Sverresborg Kirkesenter.
Foto: Gerhardsen & Karlsen*

Kantorens side

Tekst: David Scott Hammes

Vi er ferdige med fastetiden, kirkeårstiden som forbereder oss til påskens dramatik og ubeskrivelige glæder. Fastetid er for meg en tid som knytter de store kontraster sammen: menneskehetens elendighet etter syndefallet sammenveves med de store muligheter som er erindret i kunsten og filosofien gjennom alle tidsaldre.

Arnold Eidslott's store, mangfoldige diktsamlinger viser de lange linjer i kunstverdenen, og samtidig fornyer han vårt forhold til kunst i kirken. Han er en av de nyere stemmene i vår salmetradisjon. Han føyer til antikkens mystisisme, og antyder høydene vi vil strekke oss etter. Diktet som er utgangspunkt for salme nummer 176 i Norsk Salmebok ble første gang publisert i diktsamlingen «Den tause ambassadør: Dikt» fra 1980. Diktet, opprinnelig i to deler og med tittelen «Josef fra Arimateas klage», viser forfatterens evne til å fornye og stimulere norsk etterkrigsdiktning. Metafor- og symbolbruken i

teksten er til dels krevende å fortolke, selv om Eidslott i stor grad forholder seg til bibelske metaforer og forbilder. Det er en allegorisk tekst om Kristi død med referanse til Mark. 15,43–46. Den er stilet til soldatene som løfter ned Kristus fra korset, og beveger seg fra og mot Kristi siste ord: «Det er fullbrakt».

Melodien er skrevet av Eilert Tøsse og er svært enkel. Tøsse er en allsidig og produktiv komponist, og har tonesatt flere hundre salmetekster. Han bruker ordmaling i både omkved og vers. Omkvedet begynner på kvinten, for deretter å bevege seg et halvt trinn oppover på ordet «sakte», som gir assosiasjoner til hovedtematikken, nemlig å løfte den korsfestede varsomt og langsomt først litt opp, deretter ned fra korset.

Med disse ordene fra Eidslott ønsker jeg dere alle en god påskehøytid!

176 Å løft ham sakte	Hans dyre lemmer i vår hånd Hans dyre- lemmer	De bleke lemmer Hans pannes demringslys
Du smertenes mann Mitt hemmelige alter	Løft Ham sakte ned Høyt lyser nattens stjerne	Å løft Ham sakte Vår brudgom himlens gave
Hugget i dødens marmor lyser du i verdens mørke	Høy er Hans fred Vær varsom løft Ham sakte	Å svøp Ham i det dyre lin Han er vår fred løft sakte*
Du Israels forsmådde gave Du den elendigens nære trøst	Løft Ham sakte Hans hånd og fot løft sakte	Løft Ham sakte ned Vår Herre og vår Gud vår bror
II		
Å løft Ham sakte Løft Ham sakte ned	Nå synker vindene Nå segner tall og tegn	Min Jesus løft Ham Løft Ærens konge sakte ned
Svøp Ham i det dyre lin Vær varsom løft Ham sakte	Nå står Hans ord alene mot verden løft Ham sakte	Å løft Ham brødre Guds frø er sådd i Adams jord

*Her henspiller Eidslott på teksten i Efeserne 2,14.

Dette er en sterkt bearbejdet versjon av en tekst hentet fra Stig Wernø Holter, David Scott Hammes, Rune Kyrkjebø og Vigdis Berland Øystese (red.), *Nytt norsk salmeleksikon Bind IV*, Eide forlag, Stavanger 2018, s. 161-163.

Ilen kirkes venner

Årsmøtet for Ilen kirkes venner ble avholdt 19. mars og to styremedlemmer og en vara sto på valg. Samtlige tok gjenvalg. Det sier litt om hvor trivelig vi har det!

I nært og godt samarbeid med Kirkevergen, menighetsrådet, kirketjener og andre ansatte, venter store og små arbeidsoppgaver, et veldig hyggelig arbeidsfellesskap til nytte og ikke minst til glede for mange. I løpet av forsommeren vil du kanskje få spørsmål om å ta ei vakt i Kirkehagen – kaféen vår under årets Olavs-festdager. Vi håper du takker ja!

Venneforeningen er gratis og har per i dag 60 medlemmer. Du må ikke bo i soknet for å være medlem.

Ta gjerne kontakt på telefon: 481 28 040 eller på epost: lunede@online.no (Edel Lundemo)



Per Gunnar Ekvold, Per Olav Lundemo, Per Norberg og Steinar Hellesvik deltar gjerne i dugnader. Aldri har vel messingen vært så skinnende!

Allmøte, Ilen Menighets Stiftelse

Ilen Menighets Stiftelse avholder allmøte på Ilen Menighetshus **mandag den 29. april 2019 kl 18.00**. Stiftelsen står som eier av bygningsmassen og tomte til Hjorten omsorgssenter og Ilen Menighetshus.

Vi informerer om Stiftelsens virksomhet og legger fram regnskapet for 2018.

Hjertelig velkommen!

Helse * Glede * Daglig brød

StudiO
FRISØRER
by innngår



Ilevollen 32C, 73 52 79 53
www.studiofrisorer.no



Skansen stasjon as

Tlf.: 916 11 967, Sandgata 56, 7012 Trondheim

Fine lokaler for: Barnedåp, konfirmasjon,
åremålsdag og minnesamvær

BUNNPRIS

Ilen kirkes venner anbefaler:

Støtt butikken med det store hjertet for nabolaget!

Kleistgate 1, 73 52 77 78
bpila@bunnpris.no



soknedal
bakeri Ila

Kom innom eller
kontakt oss for
bestilling.



● Ferske brød ● Lekre kaker ● Koselig café

Mellomila 57 | 73 80 85 00 | soknedalbakeriila@gmail.com

Galleri Ismene

Ilevollen 34

OKKENHAUG BIL



HYUNDAI



SUBARU

Tlf. 73 80 40 00, www.okkenhaug.no

HAUG EIENDOM A/S

Tlf. 73 53 97 12

HAUG HOLDING

Tlf. 915 90 300

FAGTRYKK



fagtrykk.no

Støtt menighetsbladet

557919

v:pps

Gravferd * Gravstell



Ingen tillegg ved samtale i hjemmet

Døgnvakt: 72 84 50 80
 kontakt@elvesetergravferd.no
 www.elvesetergravferd.no



Døgntelefon: 73 89 11 40 _ www.svanholm.no
 TRONDHEIM • MELHUS • KLÆBU • MALVIK

LANG ERFARING i å bistå pårørende ved dødsfall

Avd. Melhus - Trondheim - Orkdal



VIGDAL begravelsesbyrå as
 post@vigdal.no - www.vigdal.no

VAKTTELEFON
 72 89 00 80

Ilen Menighetshus

Det er mulig å leie Ilen Menighetshus til minnesamvær, konfirmasjon, åremålsdag osv.

Kontakt: Anette Taraldsen
 tlf.: 466 52 520

TRONDHEIM GRAVMONUMENTER

Service og kvalitet i næringslivet

BYENS STØRSTE UTSTILLING AV NYE STEINER

- Oppussing av steiner
- Bolting av steiner
- Navnetilføyelser
- Gravlykter og tilbehør
- Nedsliping av steiner

To store utsalg: Prinsensg. 45 og Rye ved Flakk
 www.trondheimgravmonumenter.no
 Tlf. 73 50 27 80



DEN NORSKE KIRKE
 Kirkeg. fellesråd i Trondheim



Vi tilbyr GRAVSTELL
 -hele året

For mer informasjon om innhold og priser, se våre nettsider

Tlf. 994 36 000, kirken.no/trondheim
 post.trondheim@kirken.no



Sokneprest
April Maja Almaas
 913 17 443
 aa752@kirken.no



Diakon Martha
Garborg Bergslid
 MB943@kirken.no
 482 93 728



Menighetspedagog
Ingvild Yrke
 IY229@kirken.no
 900 51 722



Menighetsforvalter
 Trine Ressem Skei
 HN656@kirken.no
 ts248@kirken.no



Organist/Kantor
David Scott Hamnes
 913 30 608
 DH249@kirken.no



Ilen menighetsråd
Ingrid Sandstad
 993 54 928
 norhelle@outlook.com

Ilen menighetskontor:

Besøksadresse:
 Ilevollen 15, 7018 Trondheim

Postadresse til Ilen menighet,
 Ilen MR eller Soknepresten i Ilen menighet:
 Kirkelig fellesråd i Trondheim
 Postboks 2300, Sluppen, 7004 Trondheim

Tlf. 922 12 454

E-post: post.ilen@kirken.trondheim.no

Kontortid tirsdag og torsdag kl 10.00–14.30

Vakt/nødtelefon for Byåsen prosti:
48 16 25 69

Telefonen betjenes på hverdager;
 kl. 17.00–08.00 og i helger og høytider.

Ilen menighetsblad:
 Kontonummer: 1503 83 27213

Ilen kirke Tlf. 73 51 53 10

Fjellseter kapell :
 Kontonummer 8601 51 79963

Hjorten Helse- og velferdssenter:
 Tlf. 72 54 46 20

Hjemmesykepleien Nidelven sone
Erling Skakkesgt 40, Tlf. 72 54 29 80

Byåsen sone, Stabells vei 4B
 Tlf. 72 54 51 31

Ilen kirkes venner:
Kontaktperson: Edel Lundemo
 Tlf. 481 280 40, lunede@online.no

Velkommen til



Språkkafé

Mandager kl. 09.00-11.00

Lærer du norsk og ønsker å snakke norsk med andre, eller er du norsk og vil samtale med folk fra hele verden? Da er du velkommen til språkkafé!

Tilbudet er gratis og åpent for alle. Et uformelt samlingssted for å treffe kjente og bli kjent med nye, samtidig som en lærer norsk.

Du trenger ikke å være ekspert i norsk, det er nok å være glad i mennesker og å ha vanlige norskkunnskaper.



Tirsdagsvaffel

Hver tirsdag fra kl. 12.30-14.30

Velkommen innom for en sosial og hyggelig møteplass med prat over en kopp kaffe og nystekte vaffer.

Ønsker du å bli frivillig? Ta kontakt med Frivilligsentralen!

Lik oss gjerne på facebook og hold dere oppdatert om alle våre aktiviteter eller gå inn på våre hjemmesider www.ila.frivilligsentral.no

Våre åpningstider:

Mandag: 09.00-15.00
Tirsdag: 15.00-18.00
Onsdag: 12.00-15.00
Torsdag: 12.00-15.00

Fredager er kontoret ubetjent, ta kontakt på mail eller telefon. Kontoret kan være stengt ved kurs eller møtevirksomhet.

Ila frivilligsentral, Ilevollen 15
Tlf: 466 52 520
Email: post@ila.frivilligsentral.no

Yoga/pilates for et åpent hjerte

**Hver tirsdag
kl. 16.30- 17.45**

Gratis yoga/pilates-
kurs for alle!

Kom og pust og flyt sammen med oss, hver tirsdag etter jobb eller skole!

Kom med behagelig klær og teppe, vi har matter til utlån og prøver å tilpasse timen til alles behov.

Møte mellom mennesker

Ut på tur

Retur:
Ilen menighetsblad
Ilevollen 15
7018 Trondheim



Tekst og foto: Ingrid Sandstad

Bli med på en spennende og sosial tur med overnatting langs pilegrimsleden!

Turforslagene i denne spalten har holdt seg innenfor Ilen menighets grenser. Denne gangen legger vi ut på en pilegrimsvandring fra øst. Vi tar tog mot Steinkjer fra Skansen stasjon kl. 10.02 tirsdag den 4. juni.

Utgangspunktet for turen er Hommelvik stasjon. Vi går forbi kirka og krysser elva Homla på en solid trebro. Videre er det en grei turvei som går under E6, innover Høybydalen, hvor kronprinsessens farfar Bjarne Høyby vokste opp. Inne i dalen møter vi pilegrimsleden fra Stiklestad, som vi så følger opp til høyden, forbi Johan Nygårdsvolls barndomshjem og Storfossen i Homla, som er Trøndelags nest største uberørte foss, med et fall på 40 meter. Etter ca 7 km kommer vi til Folden gård. Her tar de imot overnattingsgjester og byr på middag. Gården er økologisk drevet, så et besøk der kan for oss være en markering av at vi er en Grønn menighet, spesielt når vi våkner der på verdens naturverndag, 5. juni! På dag nummer to går vi et lite stykke på grusvei og møter Romboleden fra Sverige, som kommer langs fylkesvei 6712 fra Selbu. Etter kort tid starter oppstigningen mot Skarpåsen, som er søndre del av Stavsjøfjellet. Når vi nærmer oss toppen, kommer vi til Kvilsteinen, og blir møtt av en tavle med påskrif-

ten «Kom til meg, alle som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.» Slike gode ord til oppmuntring kan man av og til finne langs pilegrimsleden. Vi kan raste her eller i en gapahuk lenger oppe. Videre følger vi pilegrimsleden ned gjennom Malvikmarka, forbi Røstjønna, og kommer til Nyvatnet. Her er en flott rasteplass med grill like i vannkanten, med enda en tavle med et ord fra Bibelen, som passer godt til pilegrimens liv i stillhet. For de sprekeste anbefales en avstikker til Hasetkammen, hvor det er et minnesmerke fra 2. verdenskrig. Turen kan avsluttes med bilskysst fra Nyvatnet, eller fortsette på grusvei til Storsand eller Vikhammer, hvor man igjen kan ta toget tilbake til Trondheim. Det er også mulig å korte ned turen ved å komme til Folden gård med bil for å overnatte, eller å komme neste morgen for å gå turen gjennom Malvikmarka.

Alle er velkomne til å bli med!

Pris for overnatting: kr. 400 i oppreidd seng, kr. 300 med lakenpose eller sovepose.

Middag kr. 130, frokost og matpakke kr. 120.

Kjøkkenen for egen matlaging om man ønsker det.

For nærmere opplysninger og påmelding (innen 1. juni): kontakt Ingrid Sandstad på telefon 993 54 928